

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ח - חלק ה'

קונטרס 815

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מִפְתַּח הָעֲנָנִים לְסֵפֶר "שֵׁעַר הַתְּקוּנִים"

- (א) פֶּלֶא יוֹעֵץ: לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ מְטַהֵר וּמְקַדֵּשׁ הַנֶּפֶשׁ – לְמוֹד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֲפִילוֹ בְּאֵין מִבֵּין כָּלֵל, חָשׁוּב וּמְקוּבָּל וּמְרוּצָה לְפָנֵי הַשֵּׁם ט
- (ב) הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אֲמֵן מְעוֹרֵר לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זֹהַר ט
- (ג) לְלַמֵּד בְּכָל לַיְלָה קִדְּם הַשְּׁנָה מִמָּשׁ, מֵאָמַר אֶחָד מִתְּקוּנֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאָז תִּישֶׁן בְּטַח וּבֵל תִּירָא י
- (ד) הַזֹּהַר וְתְּקוּנָיִם נִשְׁמַת הַתּוֹרָה י
- (ה) הַטַּעַם שֶׁנִּתְפַּשֵּׁט לְמוֹד הַתְּקוּנִים בִּימֵי הַתְּשׁוּבָה יוֹתֵר מִן הַזֹּהַר י
- (ו) קִיַּיְמוּ וּקְבְּלוּ הַיְהוּדִים קְהֵל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק בְּלִימוֹד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתִּיקוּנִים וְהַזֹּהַר יְחַיֵּד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד וְקָן י
- (ז) הַבְּעַל שֵׁם טוֹב: קִדְּם כָּל תְּפִלָּה יִלְמְדוּ מֵאֲמָרֵי זֹהַר יא
- (ח) זֹהַר הַכְּנָה לְתְּפִלָּה יא
- (ט) בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהַמִּינוּת גּוֹבֵר צָרִיכִין לְלַמֵּד עִם תִּינוּק בֵּן תְּשַׁעָה שָׁנִים סֵפֶר הַזֹּהַר וְהַתְּקוּנִים יא
- (י) רִאֲוֵי לְקַבֵּעַ שְׁעוֹרוֹ בְּלִמּוֹד הַזֹּהַר וְהַתְּקוּנִים בְּאִפְּן שֵׁיִשְׁלִימִם כָּל שָׁנָה יא
- (יא) זֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְסַגֵּל לְנִשְׁמָה וְדַבֵּר הַשְּׁוֶה לְכָל נֶפֶשׁ יב
- (יב) אֲשֶׁרֵי אָדָם שֵׁיִלְמֹד הַתְּקוּנִים בְּאִלוֹ הַיָּמִים כָּל תְּקוּן שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם דְּבַר יוֹם בִּיּוֹמוֹ וְלֹא יַעֲבֵר יב
- (יג) תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה שֵׁיאֲמַר חֲמִשָּׁה דְּפִין זֹהַר אוֹ תְּקוּנִים בְּכָל יוֹם יג
- (יד) לְלַמֵּד זֹהַר וְתְּקוּנִים אוֹ זֹהַר חֲדָשׁ קִדְּם הַתְּפִלָּה יג
- (טו) תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה לוֹמֵר הַשֵּׁם דְּפִין זֹהַר אוֹ תְּקוּנִים בְּכָל יוֹם, שֶׁמְטַהֵר הַגּוּף וְהַנִּשְׁמָה יג

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

- (טז) לוֹמַר בְּכָל יוֹם כְּמָה דְּפִים תְּקוּנֵי זֶהר וַיִּמְתְּקוּ הַדִּינִים. יד
- (יז) בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים כְּלוּלִים כָּל הַחֻכְמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם. יד
- (יח) הַזֶּהר קָדוֹשׁ וְנוֹרָא, אֵף אֵין עֲרֹב כְּהַתְּקוּנִים. יד
- (יט) אֵף אִם אֵינוּ מִבִּין בְּהֵם יֵאמֹר דְּבָרֵי הַזֶּהר וְתִקּוּנֵים. טו
- (כ) מִי שֶׁלֹּא רָאָה אֹר הַזֶּהר מְתוּקִים מְדִבֵּשׁ, לֹא רָאָה מְאוֹרוֹת מִיָּמָיו וְלֹא טַעַם טַעַם הַתּוֹרָה – וְעוֹד שֶׁהוּא מְטַהֵר הַנֶּפֶשׁ וּמְזַכֵּה – אֶפְלוּ אֲמִירָה בְּעֵלְמָא מִן הַשְּׁפָתַיִם סְגֻלָּה וְתִקּוּן הַנֶּפֶשׁ מְאֹד – וּבִפְרֹט סֵפֶר הַתְּקוּנִים שְׁהֵם תְּקוּנֵי הַנֶּפֶשׁ מִמָּשׁ מִכָּל פְּגָם וְסִיג וְחֻלְאֵת. טו
- (כא) אוּי לֵאלוּ שֶׁלֹּא רוֹצִים לְלַמֵּד אֶת הַזֶּהר, מִפְּנֵי שְׁהֵם מְבִיאִים לְעוֹלָם עֲנִי, מְלַחְמוֹת וְאַסוֹנוֹת. טו
- (כב) לְמוֹד הַתְּקוּנֵי זֶהר הַקָּדוֹשׁ מְקָרֵב הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. טו
- (כג) עַל יְדֵי לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְכַתְבֵי מֶרֶן הָאֵר"י מִבְּעַר הַקּוּצִים וְהָרַע שֶׁבְּנַפְשׁוֹ, וְיִזְכֶּה לְדַבֵּק עֲצֻמוֹ בְּאוֹר עֲלִיוֹן, וְיִזְכֶּה לְכָל מִדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁבְּעוֹלָם – אֲמַר מֶרֶן הָאֵר"י, שֶׁבְּזִמְנֵי הַזֶּה נִסְתַּרְוֹת נַעֲשׂוּ נְגֻלוֹת וְשִׁמְחָה לְפָנָי הַמְּקוּם לְלַמֵּד בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה וּלְגֻלוֹת רִזִּין לְכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל. טז
- (כד) עַל יְדֵי לְמוֹד בְּסֵפֶר הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְכַתְבֵי מֶרֶן מְבַטְלִין כָּל גְּזֵרוֹת רְעוֹת וּמְמַשְׁיכִים שֶׁפַּע וְאוֹר חַיּוֹת אָדָם הַיִּשְׂרָאֵלִי – חַיּוֹת אָדָם הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּי בְּסֵפֶר הַזֶּהר וּבְכַתְבֵי מֶרֶן לְלַמֵּד בְּקִדְשָׁה וּבְשִׁמְחָה וּבְנִעֻם וּבִירְאָה וְאַהֲבָה. טז
- (כה) נוֹדַע בְּשַׁעְרֵים גְּדֹל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנֵי זֶהר אֲשֶׁר הִיא מְזַכֶּה הַנֶּפֶשׁ, וְיִשׁוּטְטוּ רַבִּים וְתִרְבֵּה הַדַּעַת בְּעוֹלָם זֶה יִקְרַב בְּעִזְרַת הַשֵּׁם אֶת בֵּיאת הַגּוֹאֵל. יז
- (כו) יַעֲשׂוּ רַשָּׁם לְמַעֲלָה בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה. יז
- (כז) עֲצָה נְפֻלָּאָה בְּכָל מִינֵי צַעַר חָס וְשְׁלוֹם וִירִידָה וְקִטְנוֹת הַמַּחְזִין וְטַמְטוּם הַלֵּב... לוֹמַר זֶהר וְתְקוּנֵים – אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים זָכוּ עַל יְדֵי זֶה וְעֵנְיָנִים גְּבוּהִים. יח
- (כח) לְכֵן נִקְרָא הַסֵּפֶר תְּקוּנִים, כִּי מְדַבֵּר בִּיחּוּדִים תְּקוּן עוֹלָמוֹת לְבָרֵר וּלְלַבֵּן הַטּוֹב מִן הַסִּיגִים וְהַפְּסֻלֹת. יח
- (כט) בְּלִילָה יִלְמַד זֶהר כִּי בְּזִכְרוֹתוֹ יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת. יט
- (ל) הַסְּפָרִים שֶׁיְדַבֵּק בְּהֵם הָאָדָם לְהַשְׁבִּיחַ בְּהֵם הֵם חֲבוּרֵי הַרְשָׁב"י עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם כְּמוֹ הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְרַעֲיָא מְהֵימְנָא וְשִׁיר הַשִּׁירִים וְסָבָא. יט

אֲתִיּוּהֵיבַת, דְּכַתִּיב (בראשית כו מ) וְעַל חֲרָבָה תַחֲיֶה. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, לֹא.

אֲלֵא הָכִי שְׁמַעְנָא מֵאַבָּא, דְּאֵלִין אִינוּן תְּלַמְדִי חֲכָמִים, דְּכַד שְׁמַעִין מְלָה, וְלֹא אֲתִיּוּשֵׁב בְּלַבְהוּן, דְּאִינוּן מְגִיחִין דָּא עִם דָּא, פְּאִינוּן דְּמְגִיחֵי קָרְבָּא בְּחֲרָבָא, וּבְעֵינֵין לְקַטְלָא דָּא לְדָא.

וּמְלָה דָּא דְאָמַר חֲבֵרְנָא, כְּפִי הוּא, וְכֵן גִּזְרֵנָּא בְּרָזָא דְּמַתְּנִיתָא דִּילָן, דְּכַד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְשִׁמְשָׁא וּלְסִיְהָרָא, גִּזַּר עַל שְׁמַשָּׁא, דְּאִתְחַזַּר לְמַהוּי שׁוּלְטָנָא דְּעָשׂוּ. וּגִזַּר עַל סִיְהָרָא, לְמַהוּי בְּעֵלְמָא דִּין, שׁוּלְטָנָא דִּיעֵקֵב. וּמְנִי עֲלִיהוּן רַבְרַבִּין תְּקִיפִין, עַד דִּייתוּן תְּרִין אוּמִיָּא אֵלִין.

וְהָהוּא רַבְרַבְנָא, דְּאִתְמַנֵּי עַל סִיְהָרָא, בְּגִין אוּמָה דִּיעֵקֵב, בְּעָא מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דִּיִּתִּיב שׁוּלְטָנָא לְסִיְהָרָא בְּעֵלְמָא דִּין, כְּלוּמַר לְאוּמָה דִּיעֵקֵב. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי לְמָה בְּעֵינֵי אוּמָה דִּיעֵקֵב, אֲלֵא לְעֵלְמָא דְּאִתִּי, וּלְשִׁלְטָאָה לְהוּ עַל כָּל אוּמִיָּא. אֲבָל בְּעֵלְמָא דִּין, לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצָמָי, וְאִשְׁתַּעֲבִדִי בְּגִלוּתָא, לְמַזְכְּרֵי לְעֵלְמָא דְּאִתִּי.

כִּד אִתִּי אוּמָה דִּיעֵקֵב, אִתְרַעַמּוּ קַמִּיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל דְּאִתְנַטַּל מְנַהוּן שׁוּלְטָנָא, וְאִתִּיּוּיבַת לְעָשׂוּ. אָמַר לוּן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכִי מָה אִתּוּן בְּעָאן שׁוּלְטָנָא דְּעֵלְמָא דִּין, דְּהָא אֲנָא עֲרַבָּאָה לְשִׁלְטָאָה לְכוּ לְעֵלְמָא דְּאִתִּי, עַל כָּל הָאוּמוֹת. וּבְגִין כְּפִי הַקְּרִיבוּ עָלֵי כְּפָרָה, כְּלוּמַר עַל אוּתָהּ הַבְּטָחָה שְׁאֲנִי עֲרַב בּוּ, הַקְּרִיבוּ כְּפָרָה, וְאִתְעַסְקוּ בְּאוּרִייתָא, וְעָלֵי לְתַת לְכֶם שְׂכָר טוֹב, וְעָלֵי לְהַשְׁלִיט אֶתְכֶם עַל כָּל הָאוּמוֹת, שְׁעַל כְּפִי מִיַּעֲטִיתִי אֶת הַיָּרֵחַ בְּעוֹלָם הַזֶּה.

נִתְּנָה לְעָשׂוּ, שְׁכַתוּב (בראשית כו) וְעַל חֲרָבָה תַחֲיֶה, אֲבָל יִשְׂרָאֵל לֹא.

אֲלֵא כְּפִי שְׁמַעֲתִי מֵאַבָּא, שְׁאֵלוּ הֵם תְּלַמְדִי הַחֲכָמִים, שְׁכַשְׁשׁוּמְעִים דְּבַר וְלֹא מְתִישֵׁב בְּלַבָּם, שֶׁהֵם נִלְחָמִים זֶה עִם זֶה פְּאוּתָם לוּחְמֵי הַקְּרַב בְּחֲרָב, וְרוּצִים לְהִרְגֵּז זֶה אֶת זֶה.

וְדַבֵּר זֶה שְׁאָמַר חֲבֵרְנִי - כְּפִי הוּא, וְכֵן גִּזְרֵתִי בְּסוּד הַמְּשֻׁנָּה שְׁלֵנוּ, שְׁכַאֲשֵׁר בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַשְּׁמֶשׁ וְאֶת הַלְּבָנָה, גִּזַּר עַל הַשְּׁמֶשׁ שֶׁיִּחְזֹר לְהִיטְוֹת שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל עָשׂוּ, וּגִזַּר עַל הַלְּבָנָה לְהִיטְוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וּמְנָה עֲלֵיהֶם שְׂרִים חֲזִקִים, עַד שֶׁיֵּבֵאוּ שְׁתֵּי הָאֲמוּנוֹת הַלְלוּ.

וְהַיֵּשֶׁר הַהוּא שֶׁהִתְמַנֶּה עַל הַלְּבָנָה, עֵבֹר הָאֲמָה שֶׁל יַעֲקֹב, רָצָה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁיִּנְתֵּן הַשְּׁלִטוֹן לְלִבְנָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּלוּמַר לְאֲמָה שֶׁל יַעֲקֹב. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי מָה צְרִיכָה הָאֲמָה שֶׁל יַעֲקֹב, אֲלֵא אֶת הָעוֹלָם הַבָּא, וְלִהְיוֹתָם עַל כָּל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, אֲבָל בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְכִי וּמַעֲטִי אֶת עֲצָמָי וְהִשְׁתַּעֲבִדִי בְּגִלוּת לְזִכְרוֹת לְעוֹלָם הַבָּא.

כְּשֶׁבָּאָה הָאֲמָה שֶׁל יַעֲקֹב, הִתְרַעַמּוּ לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל שֶׁנִּטַּל מֵהֶם הַשְּׁלִטוֹן וְנִתֵּן לְעָשׂוּ. אָמַר לְהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: וְכִי מָה אִתּוֹם צְרִיכִים אֶת שְׁלִטוֹן הָעוֹלָם הַזֶּה? שֶׁהֲרֵי אֲנִי עֲרַב לְהַשְׁלִיטְכֶם לְעוֹלָם הַבָּא עַל כָּל הָאֲמוּנוֹת, וּמִשׁוּם כְּפִי הַקְּרִיבוּ עָלֵי כְּפָרָה. כְּלוּמַר, עַל אוּתָהּ הַבְּטָחָה שְׁאֲנִי עֲרַב בּוּ, הַקְּרִיבוּ כְּפָרָה וְהִתְעַסְקוּ בְּתוֹרָה, וְעָלֵי לְתַת לְכֶם שְׂכָר טוֹב, וְעָלֵי לְהַשְׁלִיט אֶתְכֶם עַל כָּל הָאֲמוּנוֹת, שְׁעַל כְּפִי מִיַּעֲטִיתִי אֶת הַיָּרֵחַ בְּעוֹלָם הַזֶּה.

בא רבי יוסי חמיו ונשקו בראשו.
קרא לבתו ואמר לה: הגלוי של
האור והמאור שנפרד בטובות יש
לך. אשריך, אשרי חלקך, ואשרי
חלקי בעולם הזה שזכיתי לראות
ך.

רבי יוחנן אמר, זכו ישראל -
מאיר להם הקדוש ברוך הוא,
ואינם צריכים למאור אחר,
שכתוב (ישעיה ט) והיה לך ה' לאור
עולם.

אמר רבי אבהו, ישראל, פיון
שנתחלף להם השלטון, מונים
חשבון ללכנה, שבה נוהגים
ישראל חשבונותיהם. זהו
שכתוב (שיר השירים ד) הנף יפה
רעיתי, מנהיגתי. מן רועה פצאן
יוסף. (שם) ומום אין בך, שלא
נמצא בך חסרון במועדים
ובזמנים.

דבר אחר, הנף יפה רעיתי ומום
אין בך, שנו רבותינו, בארבעה
פרקים בשנה העולם נדון. אמר
רבי אלכסנדראי, וכי לא נדון
האדם אלא לפרקים אלו? והרי
כתוב (איוב ז) ותפקדנו לבקרים
לרגעים תבחננו! ואמר רבי
יצחק, אין לך כל רגע ורגע
שהקדוש ברוך הוא אינו משגיח
באדם בכל מה שהוא עושה,
ושנה כאן, שבארבעה פרקים
בשנה הוא!?

אמר רבי אלכסנדראי, אני חוזר
בי, שדבר התורה בענין זה, ולא
בענין של אותו דבר של רבותינו.
שהפסוק אמר פקידה ובחינה,
וחכמים אומרים דין. ומשמע
שהקדוש ברוך הוא משגיח בכל
יום ויום בעולם, אבל לדון דין,
רק בארבעה זמנים הללו לדון.
את כל העולם.

וכך הדינים הללו, בשביל בני
האדם עושה הקדוש ברוך הוא
דין בעולם. בפסח על התבואה,

אתא ר' יוסי חמיו, ונשקיה ברישיה, קרא
לברתיה ואמר לה, קוזטיפא דנהירותא,
ובוצינא דאיתפרשא בטבון, אית גבך, זפאה
אנת, וזפאה חולקך, וזפאה הוא חולקי
בעלמא דין, דזכינא למחמי כך.

רבי יוחנן אמר, זכו ישראל, נהיר להון
קודשא בריך הוא, ולית אינון צריכין
לבוצינא אחרא, דכתיב (ישעיה ט) והיה לך ה'
לאור עולם.

אמר רבי אבהו, ישראל פיון שנתחלף להו
שולטנא, מונין חושפנא לסיהרא. דבה
מנהגין ישראל חושפנהון. הדיא הוא דכתיב,
(שה"ש ד א) הנף יפה רעיתי, מנהיגתי. מן רועה
פצאן יוסף (שם ד ט) ומום אין בך, דלא אשתכח
בך גרעונא מן מועדין וזמנין.

דבר אחר, הנף יפה רעיתי ומום אין בך. תנו
רבנן, בארבעה פרקים בשנה העולם
נידון. אמר רבי אלכסנדראי, וכי לא נידון
האדם אלא לפרקים אלו, והא כתיב (איוב ז יח)
ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ואמר רבי
יצחק, אין לך כל רגע ורגע שאין הקדוש
ברוך הוא משגיח באדם, בכל מה שהוא
עושה. ותנן הקא, דבארבעה פרקין בשנה
הוא.

אמר רבי אלכסנדראי, הדרי בי. דמלה
דאורייתא בעניינא דא. ולא בעניינא
דהוא מלה דרבנן. דפסוקא אמר, פקידה
ובחינה. ורבנן אמרי דינא. ומשמע דקודשא
ברוך הוא משגיח בכל יומא ויומא בעלמא.
אבל מידן דינא, עד ארבעה זמנין אליו, למידן
כל עלמא.

ובלתי דינין אלו, בגיניהון דבני נשא עביד
קודשא בריך הוא דינא בעלמא.

מה משמיענו? אמר רבי יצחק, על התבואה ממש. שאמר רבי יצחק, בשנה שעברה נתן להם הקדוש ברוך הוא תבואה, ספוקם של העולם. לא מעשרין אותו בני אדם ולא נותנים לאכל ממנו לעניים, ליתומים

ולאלמנות? ! כשבאה השנה הזו, דן את כל העולם על אותה תבואה שהיתה בשנה שעברה. בעצרת דן את העולם על איזה עון? על עון פרות האילן, שלא המתינו שנת ערכתם ושלל הניחום שבביעית לעני ולגר.

בראש השנה דן כל העולם פלו, גופות בני אדם והנשמות, ופוקד אותם, ודן אותם על כל מה שעשו כל השנה פלה. ולמדנו אפלו צעדיו של אדם נמנים ובאים בדין באותו היום. זהו שכתוב (שם לא) וכל צעדי יספור שנה רבי יוסי, שלש פתות נכנסים ליום הדין: פת צדיקים גמורים, פת רשעים גמורים, פת בינוניים, ונגדן שלשה פתות באדם: פת הנשמה הקדושה, וכת המתאנה, וכת המניעה. מהו פת המניעה? אמר רבי יהודה, פת המגדלת והמניע את הגוף בכל צרכיו.

רבי יוסי בן פזי אומר, בא ראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, אף על פי שבית דין של מעלה באים לעמד בדין ולדון את הבריות ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם, שלמד רבי יוסי בן פזי, שלש פתות של מלאכי השרת עומדים על הדין ביום ראש השנה, יש מהם שהם מורים זכות לטובה, ויש מהם חובה לרעה. ובא ראה, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא שגתן עצה להנצל מן הדין.

בפסח, על התבואה, מאי קא משמע לן. אמר רבי יצחק, על תבואה ממש. דאמר רבי יצחק, בשנה שעברה נתן להם הקדוש ברוך הוא תבואה סיפוקא דעלמא. לא מעשרין ליה בני נשא, ולא יהבי למיכל מניה למסכני וליתמי ולארמלתי, פד אתי שתא דא דאין לכל עלמא על ההוא תבואה דהוה בשתא דעברה.

בעצרת דן את העולם, על איזה עון. על עון פירות האילן, שלא המתינו שנות ערכתם, ושלא הניחום שבביעית לעני ולגר. בראש השנה דן כל העולם פלו, גופות בני אדם והנשמות, ופוקד אותם, ודן אותם על כל מה שעשו כל השנה פלה. ותאנא, אפילו צעדיו של אדם נמנין ובאין בדין באותו היום, הדין הוא דכתיב, (שם לא ד) וכל צעדי יספור.

האני רבי יוסי, שלש פתות נכנסין ליום הדין. פת צדיקים גמורים. פת רשעים גמורים. פת בינוניים. ונגדן שלש פתות באדם. פת הנשמה הקדושה. וכת המתאנה. וכת המניעה. מאי פת המניעה, אמר רבי יהודה, פת המגדלת והמניע את הגוף בכל צרכיו.

רבי יוסי בן פזי אומר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, אף על פי שבית דין של מעלה באין לעמד בדין, ולדון את הבריות, ולהורות לפני הקדוש ברוך הוא זכות וחובה של בני אדם. דתאני ר' יוסי בן פזי, שלש פתות של מלאכי השרת עומדין על הדין ביום ראש השנה. יש מהם שהם מורים זכות לטובה. ויש מהם חובה לרעה. ותא חזי, רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, שגתן עצה להנצל מן הדין.

ש'מִדְנֵנוּ, מֵה שִׁכְתוּב (ויקרא כג)
זְכוּרֵן תְּרוּעָה, לֹא מִצְאָנוּ זְכוּרָה
לְתְרוּעָה, אֲלֵא מֵה שִׁאֲמַר רַבִּי
יוֹסִי, כְּתוּב (במדבר י') וְכִי תִבְאוּ
מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל הַצָּר וְגו' וְהִרְעַתֶּם
וְהִרְעַתֶּם וְגו'. וְזָכַר לְתְרוּעָה זוּ,
אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִרְיעוּ
לְפָנַי בְּתְרוּעָה זוּ, שֶׁהִיא זְכוּרֵן אוֹתָהּ
אוֹתָהּ הַתְרוּעָה, מִיָּד - וְנוֹשְׁעֵתֶם
מֵאִיבֵיכֶם כְּאוֹתָהּ דְגָמָא.

מֵאִיבֵיכֶם, מִי הֵם? אֵלֹהֵי הֵם
הַמּוֹרִים חוֹבְתֶם שֶׁל בְּנֵי אָדָם.
שִׁלְמִדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,
מִלְאָכִים יֵשׁ הַמּוֹרִים חוֹבְתֵן שֶׁל
בְּנֵי אָדָם, וּמִלְאָכִים יֵשׁ הַמּוֹרִים
זְכוּתֶם. וְאֶפְלוּ אֶחָד מִנֵּי אֶלְפָּה
מוֹרָה זְכוּתוֹ, עוֹזְבִים אוֹתוֹ. זְהוּ
שִׁכְתוּב (איוב לג) אִם יֵשׁ עֲלֵיו מִלְאָךְ
מִלִּין אֶחָד מִנֵּי אֶלְפָּה, וְכְתוּב
אֶתְרִיו (שם) וַיִּחַנְנוּ וַיֹּאמֶר פְּדֵהוּ
מִיָּד שְׁחַת וְגו'.

וְכִי יֵשׁ מִלְאָךְ מִשְׁטִין זְכוּתוֹ שֶׁל
אָדָם? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֵס
וְחִלִּילָה שְׁמִלְאָךְ מִשְׁטִין זְכוּתוֹ,
אֲלֵא יֵשׁ מִלְאָכִים מְמוּנִים לְעֵינַי
וְלַהוֹרוֹת בְּחוֹבְתוֹ שֶׁל אָדָם בְּכָל
שְׁעָה שְׁיַעֲבֹר, וְהֵם מוֹרִים אוֹתוֹ
דְּבַר שְׁנַצְטוּוּ.

כִּיּוֹצֵא בְּדָבָר, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם
עוֹמֵד עֲלָיו מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוֹ, מֵה
זֶה עֲלָיו? עֲלָיו שֶׁל אַחָב, שֶׁהָיָה
מְעֵינִים בְּדֵינוּ מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוֹ.
וְכִי יֵשׁ יָמִין וְכוּ'? אֵלֹהֵי מְמִינִים
לְזְכוּתוֹ, וְאֵלֹהֵי מִשְׁמָאִילִים לְכַף
חוֹבָה.

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, מִפְּנֵי
מֵה בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה דִּין הַגּוֹף
וְהַנְּשָׁמָה? מִפְּנֵי שְׁבוּ נוֹלַד אָדָם
הָרֵאשׁוֹן, וְכוּ בְּיוֹם נַעֲשֶׂה גּוֹף,
וְנִזְרְקָה בּוֹ נְשָׁמָה, וְכוּ בְּיוֹם נִדּוּן
וְנִקְבַע הַדִּין לְדוֹרוֹת.

וּבְחַג נְדוּנִים עַל שֶׁהֵם מְבִזִּים
בְּנִטְלַת יָדִים, וְעַל שֶׁהֵם מְזַלְזְלִים
בְּמִקְנָאוֹת וּבְטַהֲרוֹת שֶׁהֵם מֵיָם,

דְּתַנְיָא מֵאֵי דְכְּתִיב (ויקרא כג כד) זְכוּרֵן תְּרוּעָה לֹא
אֲשַׁכְחָנָא זְכוּרָה (דף יט ע"א) לְתְרוּעָה,
אֲלֵא הָאֵי דְאָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (במדבר י ט) וְכִי
תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל הַצָּר וְגו' וְהִרְעַתֶּם
וְגו', וְזָכַר לְתְרוּעָה זוּ, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
הִרְיעוּ לְפָנַי בְּתְרוּעָה זוּ, שֶׁהִיא זְכוּרֵן אוֹתָהּ
הַתְרוּעָה, מִיָּד, וְנוֹשְׁעֵתֶם מֵאִיבֵיכֶם כְּהַהוּא
גְּוֹנָא.

מֵאִיבֵיכֶם מֵאֵן אֵינוֹן, אֵלֹהֵי הֵם הַמּוֹרִים חוֹבְתֶם
שֶׁל בְּנֵי אָדָם. דְּתַנְיָא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן,
מִלְאָכִים יֵשׁ הַמּוֹרִים חוֹבְתֵן שֶׁל בְּנֵי אָדָם.
וּמִלְאָכִים יֵשׁ הַמּוֹרִים זְכוּתֵן. וְאֶפְלוּ אֶחָד מִנֵּי
אֶלְפָּה מוֹרָה זְכוּתוֹ, שְׁבָקִין לוֹ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב,
(איוב לג כג) אִם יֵשׁ עֲלֵיו מִלְאָךְ מִלִּין אֶחָד מִנֵּי
אֶלְפָּה. וְכְתִיב בְּתַרְיָה, (שם לג כד) וַיִּחַנְנוּ וַיֹּאמֶר
פְּדֵהוּ מִיָּד שְׁחַת וְגו'.

וְכִי יֵשׁ מִלְאָךְ מִשְׁטִין זְכוּתוֹ שֶׁל אָדָם, אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֵס וְשְׁלוֹם שְׁמִלְאָךְ מִשְׁטִין
זְכוּתוֹ. אֲלֵא, יֵשׁ מִלְאָכִים מְמוּנִים לְעֵינַי
וְלַהוֹרוֹת בְּחוֹבְתוֹ שֶׁל אָדָם, בְּכָל שְׁעָה
שְׁיַעֲבֹר, וְהֵם מוֹרִים אוֹתוֹ דְּבַר שְׁנַצְטוּוּ.

כִּיּוֹצֵא בְּדָבָר (מ"א כב ט) וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עוֹמֵד
עֲלָיו מִימֵינוּ וּמִשְׁמָאלוֹ. מֵאֵי עֲלָיו,
עֲלָיו שֶׁל אַחָב. שֶׁהָיָה מְעֵינִים בְּדֵינוּ. מִימֵינוּ
וּמִשְׁמָאלוֹ, וְכִי יֵשׁ יָמִין וְכוּ', אֲלֵא אֵלֹהֵי
מְמִינִים לְזְכוּתוֹ, וְאֵלֹהֵי מִשְׁמָאִילִים לְכַף חוֹבָה.
אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, מִפְּנֵי מֵה בְּרֵאשׁ
הַשְּׁנָה דִּין הַגּוֹף וְהַנְּשָׁמָה, מִפְּנֵי שְׁבוּ
נוֹלַד אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְכוּ בְּיוֹם נַעֲשֶׂה גּוֹף,
וְנִזְרְקָה בּוֹ נְשָׁמָה, וְכוּ בְּיוֹם נִדּוּן וְנִקְבַע הַדִּין
לְדוֹרוֹת.

וּבְחַג נְדוּנִין עַל שֶׁהֵם מְבִזִּים בְּנִטְלַת יָדִים,
וְעַל שֶׁהֵם מְזַלְזְלִים בְּמִקְנָאוֹת וּבְטַהֲרוֹת

ועל כף נדונים על המים, על ענני המים.

אמר רבי אהא, בארבעה פרקים כמו כן האדם נדון. בו ביום שמהרהר העברה, ובזמן שעושהו, וביום ראש השנה, ובעולם הבא. רבי אבהו אמר, בזמן שעושה העברות, ובזמן שיחלה. שאמר רבי אבהו, כיון שיחלה אדם, מעלים אותו לדיון, ובזמן שמת, כשיוצאה נשמתו ממונו, ובעולם הבא.

אמר רבי יהודה, בטחון הצדיקים ושמחתם, כשיוצאים מן העולם הזה בכשרון מעשים. וכשבאים לעין בנשמה, אין מוחים בידה. ומה אומרים לה? כלף יפה רעיתי. אמר רבי אבהו, הצדיק אומר את זה על הנשמה שבו, כלף יפה רעיתי, מנהיגתי שלא הרעתי לך במעשים רעים, שכתוב (שיר ד) ומום אין בך.

דבר אחר, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מארת. למה חסר וי? אמר רבי יהושע בן לוי, תפלת הצדיקים שיצאו מהעולם הזה כדי שלא יתעכב שכם לעולם הבא. שאמר רבי יהושע בן לוי, מה שכתוב (יחזקאל א) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה? זו מעלתן של צדיקים שהם למעלה על כל המעלות.

מה זה עליו? אמר רבי יצחק, הוא יעקב, שמעלתו למעלה. זהו שכתוב כמראה אדם. מה משמע? כתוב פאן עליו, וכתוב שם (בראשית לה) ויעל מעליו אלהים.

אמר רבי חייא בר יעקב, אין לך בכל לילה ולילה שאין הפרוז יוצא ואומר: עלו חסידים, באו וברכו ליוצרכם! זהו שכתוב (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו.

שהם מים. ועל כף נדונים על המים, על ענני המים.

אמר רבי אהא, בארבע פרקים כמו כן, האדם נדון. בו ביום שמהרהר העברה. ובזמן שעושהו. וביום ראש השנה. ובעולם הבא. רבי אבהו אמר, בזמן שעושה העבירות. ובזמן שיחלה. דאמר רבי אבהו, כיון שיחלה האדם, סלקין ליה לדינא. ובזמן שמת כשיוצאה נשמתו ממונו. ובעולם הבא.

אמר רבי יהודה, בטחון הצדיקים ושמחתם, כשיוצאין מן העולם הזה בכשרון מעשים. וכשבאין לעיני בנשמה, אין מוחין בידה. ומה אומרים לה, (שה"ש ד ז) כלף יפה רעיתי. אמר רבי אבהו, הצדיק אומר זה על הנשמה שבו, כלף יפה רעיתי, מנהיגתי ולא אבאישת לך בעובדין בישין, דכתיב (שם) ומום אין בך.

דבר אחר ויאמר אלהים יהי מארת, למה חסר וי? אמר רבי יהושע בן לוי, תפלת הצדיקים שיצאו מהעולם הזה, כדי שלא יתעכב שכם לעולם הבא. דאמר רבי יהושע בן לוי, מאי דכתיב (יחזקאל א כו) דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. זו מעלתן של צדיקים, שהם למעלה על כל המעלות.

מאי עליו. אמר רבי יצחק, הוא יעקב, שמעלתו למעלה. הדא הוא דכתיב, כמראה אדם. מאי משמע, כתיב הכא עליו, וכתיב התם (בראשית לה יג) ויעל מעליו אלהים.

אמר רבי חייא בר יעקב, אין לך בכל לילה ולילה, שאין הפרוז יוצא ואומר, עלו חסידים, באו וברכו ליוצרכם. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה יב) וחסידך יברכוכה. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו.

ידברו. וְלָמָּה? לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי
הָאָדָם גְּבוּרוֹתָיו וְגו'.

שָׁנָּה רְבוּתֵינוּ, פַּעַם אַחַת הִיא
הוֹלֵךְ רַבִּי יוֹסִי בְּדֶרֶךְ, פָּגַשׁ בּוֹ רַבִּי
יְרֵמְיָה (ח"א) וְהִלְכוּ כְּאַחַד. פָּגְעוּ
בְּהַר הַהוּא, וְהִיא הַהַר מִפְּחִיד
אוֹתָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יְרֵמְיָה
(ח"א): נֹאמַר דְּבָרֵי תוֹרָה וְנִזְיֵל.

אָמַר רַבִּי חַיִּיא: בּוֹדְאֵי שְׂאוּמְרִים
חֲכָמֵי הַמְּשֵׁנָה, הַשְּׂמֵשׁ שֶׁהִיא
לְיַעֲקֹב, עַד כַּמָּה זֶה יִהְיֶה? אָמַר
רַבִּי יוֹסִי: אָמַר לָךְ דְּבָר שֶׁהִיא
אֲבָא אוֹמֵר, שְׂאוֹתוֹ הַשְּׂמֵשׁ וְאוֹר
הַרְבַּ שֶׁהִיא לְיַעֲקֹב, גְּנוּזָה הוּא
לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא, וְלֹא זֶה
הוּא הַשְּׂמֵשׁ שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בּוֹ בְּנֵי
עֲשׂוֹ, וְנִגְזַר שִׁישְׁתַּעֲבֹדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
תַּחֲתָיו.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הִיא יַעֲקֹב עֲצוּב.
אָמַר: רְבוּז הַעוֹלָם, הָרִי הָאוֹרֶה
שְׁלֵי נִתְּנָה לְעֲשׂוֹ. יֵצְאָה בַּת קוֹל
וְאָמְרָה: וְאַתָּה אֵל תִּיבֵר עַבְדֵי
יַעֲקֹב וְגו', וְהָאוֹרֶה שְׁלָךְ נִגְנָה
לָךְ וּלְבָנֶיךָ. אָמַר: הִרְאִינָה לִּי!

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הוֹצִיא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הַשְּׂמֵשׁ שְׂרָאָה
אוֹתָהּ יַעֲקֹב, וְלֹא אָדָם אַחֵר. זֶהוּ
שְׁכָתוּב (בראשית לב) וַיִּזְרַח לִּי
הַשְּׂמֵשׁ, אוֹתוֹ הַשְּׂמֵשׁ שֶׁהִיא גְּנוּזָה,
פְּאֶשֶׁר עֵבֶר אֶת פְּנוּאֵל. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, כְּשֶׁנִּצְחַ שְׂרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, לוֹ
מִשְׁמַע וְלֹא לְאַחֵר.

וְאִף עַל גַּב שִׁיעֲקֹב נִתְּנָה לְרֵאוֹת
שְׁנִיצַח אֶת שְׂרוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ, מֵה
כְּתוּב בּוֹ? (סו) וְהוּא צִלַּע עַל יְרוּכּוֹ.
אָמַר רַבִּי אַחָא, הָאוֹר הָאֵי, אֲבָל
לְבוֹ הִיא חֲשׂוּף עַל יוֹצְאֵי יְרֵכָיו
שִׁישְׁתַּעֲבֹדוּ תַּחַת עֲשׂוֹ.

בְּעוֹד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, שָׁמְעוּ קוֹל
תִּינּוּק בְּהַר שֶׁהִיא הוֹלֵךְ וּבּוֹכָה.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי: גַּלְף אֲלֵינוּ, שְׁהָרִי
אֵינְנוּ מִפְּחִידִים, שְׁהָרִי שְׁנִינּוּ,
שְׁלֹאחַד מִתְּחִזָּה וּמִזִּיק, לְשָׁנִים

וְלָמָּה, לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתָיו וְגו'.
תִּנּוּ רְבוּז וְיִמְנָא תְּדָא הוּוּ אֲזִיל רַבִּי יוֹסִי
בְּאוֹרְחָא, פָּגַע בֵּיה ר' יְרֵמְיָה (ח"א),
וְאֲזִלוּ כְּחֶדָא. פָּגְעוּ בְּהָהוּא טוֹרָא, וְהוּוּ טוֹרָא
דְּחִיל עֲלֵיהֶן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יְרֵמְיָה (ח"א)
(ח"א), גִּימָא מִיְלֵי דְאוֹרֵייתָא, וְנִזְיֵל.

אָמַר רַבִּי חַיִּיא, בּוֹדְאֵי דְאָמְרֵי חֲפִימֵי מִתְּנִיתָא,
שְׂמֵשׂא דְהָרָה לְיַעֲקֹב, עַד כַּמָּה לְהָוִי דָא.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵימָא לָךְ מְלָה דְהָרָה אָמַר
אָבָא, דְהָהוּא שְׂמֵשׂא וְנַהוֹרָא סְגִיָּאָה דְהָרָה
לְיַעֲקֹב, גְּנוּזָה הוּא לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. וְלֹא
דָא הוּא שְׂמֵשׂא דְמִשְׁתַּמְשִׁין בֵּיה בְּנוּהֵי דְעֲשׂוֹ,
וְאַתְגַּזַּר דִּישְׁתַּעֲבֹדוּן בְּנוּהֵי דְיַעֲקֹב תַּחֲתוֹתָהִי.

בֵּיה שְׁעֵתָא, הוּוּ עֲצִיב יַעֲקֹב, אָמַר מְאִרֵי
עֲלֵמָא, הָא נַהִירוֹתָא דִּילֵי אֲתִייהִיבְתָ
לְעֲשׂוֹ. יֵצְאָה בַּת קוֹל וְאָמְרָה (ירמיה ל יא) וְאַתָּה
אֵל תִּיבֵר עַבְדֵי יַעֲקֹב וְגו' וְנַהִירוֹתָא דִּילָךְ לָךְ
אַתְגַּנְיִז וְלְבָנֶיךָ. אָמַר אוֹרִינָא לִי.

בֵּיה שְׁעֵתָא אֲפִיק קוֹדֶשׂא בְּרִיךְ הוּא הַהוּא
שְׂמֵשׂא דְחַמֵּי לֵיה יַעֲקֹב, וְלֹא בַר נֶשׁ
אֲחֵרָא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב (בראשית לב לב) וַיִּזְרַח לִי
הַשְּׂמֵשׁ. אוֹתוֹ הַשְּׂמֵשׁ שֶׁהִיא גְּנוּזָה. פְּאֶשֶׁר עֵבֶר
אֶת פְּנוּאֵל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּשֶׁנִּצְחַ שְׂרוֹ שֶׁל
עֲשׂוֹ. לוֹ מִשְׁמַע וְלֹא לְאַחֵר.

וְאִף עַל גַּב דְיַעֲקֹב אֲתִהֲוֵי לְמַחֲזִינָא דְנִצְחַ
לְרַבְרָבָא דְעֲשׂוֹ, מֵה פְּתִיב בֵּיה. (סו) וְהוּא
צוֹלַע עַל יְרוּכּוֹ. אָמַר רַבִּי אַחָא, נַהוֹרָא נַהִיר,
אֲבָל לְבֵיה הוּוּ חֲשׂוּף, עַל נְפִקֵי יְרֵכֵיה
דִּישְׁתַּעֲבֹדוּן תַּחֲתוֹתָהִי דְעֲשׂוֹ.

עַד דְהוּוּ אֲזִיל, שָׁמְעוּ קוֹל יְנוּקָא בְּטוֹרָא, דְהָרָה
אֲזִיל וּבְכֵי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, גִּיזִיל גְּבִיָּה דְהָא
לֹא מִסְתַּפְּינָא. דְהָא תַּנּוּן לְחַד מִתְּחִזֵּי וּמִזִּיק,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוּ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוּ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוּ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוּ יְהוָה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהוָה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>כה הזוהר</p> <p>חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחודש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א</p> <hr/> <p>360 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדט</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדח</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים החדש</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדז</p> <p>❖</p> <p>תיקוני הזוהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם שער התיקונים</p> <p>❖</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <p>❖</p> <hr/> <p>כרדו</p> <p>❖</p> <p>תורת הרשב"י</p> <p>❖</p> <p>המלמדים והזוהר המקוה והזוהר הערב רב והזוהר אמירת הזוהר כהלכתה שער התיקונים זקנים עם נערים אור הזוהר קומיקס</p> <p>❖</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>
<p>10</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>9</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>8</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>7</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>	<p>6</p> <p>מפעל הזוהר העולמי</p>